

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus HUMANIS. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 2. Vtrum mandans homicidium semper fiat irregularis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Excipe so-
lum comi-
tantes.

Notatamen: Probabile esse, si quis alios comitetur, & nihil omnino per se faciat, nec causa sit cur homicidium hic & nunc fiat: id est, cum his circumstantijs, Celerius, acris, animosus, audacius, &c. non esse irregularem. Et ratio est, quia non censetur contulisse quidquam, aut vllum præbuisse influxum in illud facinus: vnde etiam non tenetur ad restitutionem, vt alibi ostensum est.

24
Si multi ex
intervallo
vulnerent,
cu tamē nō
letaliter.

Dico Secundò: Si multi vnum vulnerent, sed ex intervallo, sic, vt non censeantur instar vnus causæ concurrere, si prior non infixit vulnus letale, sed aliud non letale, non est irregularis, quamuis ille læsus ab alijs occidatur. Colligitur ex Capitulo *Significasti*, 2. de Homicidio: vbi respondet Pontifex, Parochū, qui primò vulnerat furem Ecclesiæ ornamenta asportantem, quem deinde Parochiani occiderunt, non esse irregularem, si vulnus non fuit letale: quod est contra Nauarrum num. 223. Si autem infligit vulnus letale; erit irregularis, quamuis ex eo reipsa non sequatur mors, sed ab alijs occidatur. Colligitur ex eodem Cap. Vide Couarr. num. 4. §. 2.

Nota tamen quosdam dubitare; præsertim si vulnus non fuerit causa, cur citius moreretur: vt si repente ab alijs fuit illi præcisum caput, vel cõfossium cor, vel cerebrum, sic vt reipsa mors tantummodò sit secuta ex vulnere & lesione aliorū. Quod sanè videtur rationi consentaneum.

25
Si dubium
quis occi-
dit.

Dico Tertio: Quando non constat à quo quis fuerit occisus, vel à quo vulnus letale acceperit, omnes, de quibus dubitatur, sunt irregulares. Est communior sententia. Vide Couarruuiam supra. Ratio est: quia in dubio homicidij censendum est quisque irregularis: Capitulum *Significasti*, supra.

Nota tamen, quosdam recentiores non improbabiler dicere, hoc solum habere locum in foro externo, idque maximè ante diligentem inquisitionem: in foro tamen conscientia, si post factam diligentem inquisitionem adhuc manet omnino dubium, quis sit auctor, neminem censendum irregularem: quia *Satus est crimen aliquod impunitum relinqui, quam innocentes puniri.*

Si medici
incuria
obierit.

Petes: Quid si vulnus non sit letale, & tamen Medici negligentia, vel malo suo regimine læsus moriatur, eritne vulnerator irregularis?

Respondeo: Verius videri non fore irregularem: contra Couarruuiam & Nauarrum. Ita Caietanus 2. 2. quest. 64. art. 8. Et Sotus lib. 5. de iust. quest. 1. art. 9. Ratio est, quia mors non sequitur ex vi vulneris, sed aliunde. Vnde etiam non tenetur ad restitutionem. Colligitur etiam ex Capitulo *Significasti*, 2. de Homicidio, vbi requiritur vt *vulnus sit letale*. Dices: si quis mandat famulo, vt aliquem iniuste percutiat, non tamen letaliter; famulus tamen occidat; mandans erit irregularis, quia est causa mortis: debuisset enim cogitare, facile ex eiusmodi mandato posse mortem sequi; vt colligitur ex Capitulo ultimo, de Homicidio in 6. ergo hic similiter. Respondeo, Negando Consequentia: Quia est dispar ratio. Nam ibi reuera infligitur vulnus letale ab eo, cui datum est mandatum vulnerandi: hic autem non infertur vulnus letale.

DVBIUM II.

Vtrum mandans homicidium semper
fiat irregularis?

Respondeo & Dico Primò: Mandantem fieri irregularem, si homicidium sequatur. Excipe, nisi antea reuocauerit mandatum, & reuocatio innotuerit mandatario: Tunc enim non censetur causa moralis. Ita Couarr. §. 3. num. 3. Nauarrum num. 233.

Dico Secundò: Ex eo, quòd quis ratum habeat homicidium suo nomine factum, si ipse antea nullo modo illius causa fuit per aliquod signum externum, non efficitur irregularis. Couarruuias §. 1. num. 4. Est contra Nauarrum, num. 233. Ratio est, Quia non censetur præbuisse influxum in facinus & cooperationem. Nam etsi ratihabitio æquiparetur mandato, id verum est in contractibus, & quoad culpam contrahendam; non tamen in inferendo damno, aut etiam quoad penam Iuris. Quia ratihabitio sequitur ipsum opus, ac proinde non potest esse causa efficiens operis.

DVBIUM III.

Vtrum consensus sit irregularis?

Respondeo & Dico Primò: Fieri irregularem, si ex consilio sequatur homicidium, vel mutilatio: vel si alter sine suo consilio non erat facturus, vel non ita citò, vel non ita animosè & audacter. Est communis sententia.

Dico Secundò: Quando dubium est, an sine tuo consilio fuisset facturus, presumitur non fuisse facturus: Nam *in dubio nemo presumitur peccaturus*. Vnde in eo casu Consultor erit irregularis. Ita Couar. §. 1. num. 4. p. 2.

Dico Tertio: Si consulens reuocet consilium; alter tamen, persuasus prioribus eius rationibus, nolit desistere, consultor fiet irregularis. Ratio est; Quia eius consilium verè est causa. Secus est de mandato, quia mandatarius agit vices mandantis: vnde hoc ipso, quo mandatum reuocatur, cessat omnis ratio exequendi mandatum. Sed qui consilium accipit, agit partes suas: vnde etsi consultor reuocet consilium, nisi persuaserit contrarium, semper manet ratio exequendi consilij.

Dico Quarto: Consultor nunquam sit irregularis, quando alter, cui dat consilium, vt morti se exponat, licet id potest, v.g. pro liberatione parentum, amicorum, & aliorum. Ratio est, quia mors cõfetur illi inuoluntaria, & casu obueniens, nullaque intercedit culpa in consilio dando. Vide Couar. p. 2. §. 4. num. 9.

Petes: Vtrum, si latroni volenti occidere Petrum, persuadeas vt potius illum mutilet, sis irregularis?

Respondeo, Non esse: tum quia illa mutilatio non censetur tibi voluntaria, solum enim intendis auertere eius mortem: tum quia sine omni culpa ita consulis: atqui ex homicidio vel mutilatione, quæ priuatà auctoritate fit, non contrahitur irregularitas sine propria graui culpa, iuxta supra dicta.

DVBIUM